

A VÍZ AZ ÚR

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 43. szám, 2017. október 27.

A főpolgármesternek nagyképű, üres szájszonglőr-mutatványaival és a közgyűlés útszéli csehók hamiskártyás stílusú támogatásával sikerült a római-parti gát ügyét szimpla nyomvonalkérdéssé és a rettegett népszavazás megtorpedózásává silányítania.

Ki firtatja ma már, hogyan is állt elő az a képtelen helyzet, hogy az emberemlékezet óta vízjárta üdülőterület az idők folyamán csendben átminősült lakóövezetté, ami az ingatlanok gyors értéknövekedésével és az azzal párhuzamosan jelentkező horribilis árvízvédelmi költségekkel, sőt esetleg súlyos természetrombolással is jár? Ezt az állapotot nem a gólya hozta: kellettek hozzá gyors felfogású telektulajdonosok, akik kérték az átsorolást; továbbá egy itt nem minősítendő kerületi önkormányzati vezetés, amely kiadta az engedélyeket, és amelynek első embere akkortájt, bő másfél évtizedig – a sors különös szeszélye folytán – a mai főpolgármester volt. Csak a vak nem látta, hogy ez a folyamat kibékíthetetlen érdekellentétek keletkezéséhez vezet, amelyek az első pillanattól kezdve óhatatlanul felvetik a felelősség kérdését is, hiszen a haszon egyéni, a kár közös.

Semleges – azaz külföldi –, valódi – azaz vízépítésben elismert – szakértők által készített tervek kellenek, és a politikusok távoltartása mellett a *független* magyar bíróság döntése a károk mértékéről, a károkozók felelősségnek megállapításáról; különös figyelemmel arra, hogy mindez a Ptk. vagy a Btk. alapján történjen-e.

Ráadásul sürgősen, mert – amint Pelikán József nyugalmazott gátőr szíves közléséből tudjuk: „a Duna jön, a Duna az mindig jön.”